

Sygn. akt III AUa 306/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rzeźniowiecka (spr.)

Sędziowie: SSA Maria Padarewska - Hajn SSA Iwona Szybka

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Sztuka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 stycznia 2015 r. w Ł.

sprawy **W. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o należność z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt: IV U 766/13,

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. na rzecz W. S. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.**

Sygn. akt III AUa 306/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 22 lutego 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. określił wysokość należności przypadających od płatnika składek W. S. z tytułu zaległości na koncie pracowniczym za okres od lipca 1998 r. do grudnia 1998 r. w kwocie 605.807,49 zł wraz z należnymi odsetkami w wysokości 1.694.751 zł.

W odwołaniu od powyższej decyzji płatnik zarzucił naruszenie m.in. art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2003 r. oraz nieuwzględnienie podniesionego zarzutu przedawnienia, a także naruszenie przepisów postępowania administracyjnego oraz art. 33 rozporządzenia Prezydenta z 24 października 1934 r. Prawo upadłościowe przez błędne naliczenie odsetek za okres od daty ogłoszenia upadłości.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. z dnia 22 lutego 2013 r. i stwierdził, że W. S. nie ma obowiązku zapłaty należności z tytułu składek za okres od lipca 1998 r. do grudnia 1998 r. w kwocie 605.807,49 zł i odsetek w kwocie 1.694.751 zł.

Za podstawę rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy przyjął następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 21 lutego 2000 r. w sprawie sygn. U 3/00 Sąd Rejonowy w Sieradzu wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo - Handlowego (...) - S. S. i W. S. w M., ponieważ w sposób trwały zaprzestał placenia długów i nie regulował bieżących rachunków. Łączna kwota zobowiązań na datę ogłoszenia upadłości wyniosła 12.459.158,43 zł.

Wcześniej postanowieniem z dnia 27 stycznia 2000 r. w sprawie U 2/99 umorzono postępowanie układowe z uwagi na to, że układ dłużnika wierzycielami nie doszedł do skutku.

W dniu 31 maja 2000 r. ZUS zgłosił w postępowaniu upadłościowym wierzytelność w kwocie 1.535.998,30 zł wynikającą z siedmiu tytułów wykonawczych o nr U od 1 do (...). Tytuł wykonawczy nr (...) z 18 maja 2000 r. został wystawiony na nazwisko W. S. i odnosił się do zaległości składkowych za okres od lipca do grudnia 1998 r. w wysokości 605.807,49 zł - należność główna i 289.401,80 zł – odsetki wyliczone na dzień 20 lutego 2000 r. W dniu 14 czerwca 2000 r. ZUS otrzymał pismo z Sądu Rejonowego z zapytaniem, czy jako wierzyciel chce uczestniczyć w postępowaniu upadłościowym w charakterze członka rady wierzycieli. Postanowieniem z 26 czerwca 2000 r. Sąd Rejonowy w Sieradzu ustanowił radę wierzycieli w postępowaniu upadłościowym, w skład której wszedł przedstawiciel ZUS. W dniu 3 października 2000 r. W. i S. S. złożyli pisemne oświadczenie, że nie wnoszą żadnych uwag do ustalonej listy wierzycieli, w której pod poz. 70 umieszczono wierzyciela ZUS oddział w Z. z należnością główną w wysokości 1.110.511,95 zł i odsetkami w kwocie 425.486,35 zł, jako wierzytelności uznane przez dłużnika.

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2005 r. w sprawie U 3/00 Sąd Rejonowy stwierdził ukończenie postępowania upadłościowego PPHU (...) S. S. i W. S. w M.. Postanowienie zostało doręczone do ZUS 5 lipca 2005 r.

W dniu 12 lutego 2013 r. organ rentowy zawiadomił W. S. o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wydania decyzji określającej wysokość zadłużenia z tytułu nieuregulowanych należności składkowych w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą na koncie pracowniczym za okres od lipca 1998 r. do grudnia 1998r. Następnie decyzją z 22 lutego 2013 r. ZUS określił wysokość należności przypadających od płatnika składek W. S. z tytułu należności na koncie pracowniczym za okres od lipca do grudnia 1998 r. w kwocie 605.807,49 zł wraz z należnymi odsetkami w wysokości 1.694.751 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie płatnika za uzasadnione stwierdzając, że podniesiony zarzut przedawnienia należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd zaznaczył, że nie jest sporną kwestią okres, którego dotyczą zaległości składkowe objęte zaskarżoną decyzją. W. S. został obciążony zaległymi składkami na koncie pracowniczym, które powstały w okresie prowadzenia przez niego działalności gospodarczej pod nazwą PPHU (...) z siedzibą w M. za okres od lipca do grudnia 1998 r., a tym samym wymagalność najstarszej składki za lipiec 1998 r. powstała z dniem 15 sierpnia 1998 r.

Sąd przywołał art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w brzmieniu obowiązującym do 1 stycznia 2003 r., zgodnie z którym należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat, a w przypadku przerwania biegu przedawnienia, o którym mowa w ust. 5, po upływie 10 lat licząc od dnia, w którym stały się wymagalne. Przy czym wg art. 24 ust. 5 bieg przedawnienia przerywa odroczenie terminu opłacenia należności z tytułu składek, rozłożenie spłaty tych należności na raty i każda inna czynność zmierzająca do ściągnięcia tych należności, jeżeli o czynności tej został zawiadomiony dłużnik. Sąd zauważył, że zgodnie z powołanym przepisem składka za lipiec 1998 r. uległaby przedawnieniu z dniem 15 sierpnia 2003 r. (po upływie 5 lat), gdyby wierzyciel nie podjął czynności zmierzających do ściągnięcia należności. Natomiast przerwanie biegu przedawnienia, w rozumieniu art. 24 ust. 5 ustawy w brzmieniu obowiązującym do 1 stycznia 2003 r., nastąpiło najpóźniej w dniu 3 października 2000 r., kiedy dłużnik W. S. złożył w toku postępowania upadłościowego pisemne oświadczenie, że nie wnosi żadnych uwag do ustalonej listy wierzycieli, w której pod poz. 70 umieszczono wierzyciela ZUS oddział w Z. z należnością główną w wysokości 1.110.511,95 zł i odsetkami w kwocie 425.486,35 zł., jako wierzytelności uznane przez dłużnika. Sąd zauważył, że za przerwanie biegu terminu przedawnienia zaległości składkowych mógłby też być uznany moment

wystawienia tytułu wykonawczego przez ZUS z 18 maja 2000 r., ale na dokumencie tym brak jest informacji o dacie doręczenia tego dokumentu dłużnikowi. W rezultacie Sąd Okręgowy przyjął za datę pewną przerwania biegu terminu przedawnienia dzień złożenia przez dłużnika oświadczenia o braku uwag do listy wierzytelności (3 października 2000 r.), ponieważ z tą datą wierzyciel zgłosił wierzytelność do postępowania upadłościowego wraz z wydanym tytułem wykonawczym, co niewątpliwie stanowi czynność zmierzającą do ściągnięcia zaległości. Jednocześnie w tej dacie z pewnością dłużnik był już powiadomiony o zgłoszonej wierzytelności do masy upadłości i oświadczył, że nie ma do niej zastrzeżeń. Wskazując na przepis art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym w przypadku przerwania biegu przedawnienia należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 10 lat od dnia, w którym stały się wymagalne, Sąd stwierdził, że najstarsza składka stała się wymagalna 15 sierpnia 1998 r., a wobec tego termin jej przedawnienia upłynął 15 sierpnia 2008 r. Natomiast najpóźniejsza składka z grudnia 1998 r., płatna do 15 stycznia 1999 r. uległa przedawnieniu z dniem 15 stycznia 2009 r.

Sąd Okręgowy zauważył, że spór odnoszący się do ustalenia biegu terminu przedawnienia wynika stąd, że od 1 stycznia 2003 r. uległ zmianie art. 24 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z ustawą z 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz zmianie niektórych innych ustaw przepis ten otrzymał brzmienie: „należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 10 lat licząc od dnia, w którym stały się wymagalne”. Ponadto dodano art. 24 ust. 5c, zgodnie z którym „bieg terminu przedawnienia przerywa ogłoszenie upadłości. Po przerwaniu bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o ukończeniu postępowania upadłościowego lub jego umorzeniu”. Cytowany przepis wszedł w życie w dniu 1 stycznia 2003 r. Sąd podkreślił, że postanowienie o ogłoszeniu upadłości Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowo-Handlowego (...) Sąd Rejonowy w Sieradzu wydał w dniu 21 lutego 2000 r., a zatem zdarzenie prawne, z którym ustawodawca wiąże przerwanie biegu przedawnienia, zaistniało przed wejściem w życie ww. zmiany. Sąd uznał rację odwołującego, że prawo w tym przypadku musiały działać wstecz. Wskazał ponadto, że doszło już do przerwania biegu przedawnienia na mocy poprzednio obowiązujących przepisów (w 2000 r.) i po zmianie przepisów nie można po raz kolejny stosować instytucji przerwania biegu przedawnienia w odniesieniu do tego samego zdarzenia faktycznego. Tym samym nie ma podstaw prawnych do ustalenia ponownie przerwania biegu terminu przedawnienia zaległości od 1 stycznia 2003 r., ponieważ ogłoszenie upadłości nastąpiło przed datą wejścia w życie przepisu, który z tym faktem wiąże skutek prawny w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia. Tym bardziej nie ma w ocenie Sądu Okręgowego podstaw prawnych do przyjęcia, że doszło do rozpoczęcia na nowo biegu terminu przedawnienia po dniu uprawomocnienia się postanowienia o ukończeniu postępowania upadłościowego w myśl art. 24 ust. 5c ustawy – jeżeli nie można przyjąć, że ogłoszenie upadłości w 2000 r. spowodowało przerwanie biegu terminu przedawnienia.

W rezultacie Sąd Okręgowy uznał, że doszło do przedawnienia zaległości składkowych zgodnie z treścią art. 24 ust. 4 i 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w brzmieniu obowiązującym do 1 stycznia 2003 r. W ocenie Sądu przyjęty 10-letni termin przedawnienia jest zgodny z treścią art. 24 ust. 4 w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 18 grudnia 2002 r., a przyjęta interpretacja nie pozostaje w sprzeczności z treścią uchwały Sądu Najwyższego z 8 lipca 2008 r., sygn. I UZP 34/08, w myśl której do składek na ubezpieczenie społeczne należnych i nieprzedawnionych przed dniem 31 grudnia 2002 r. należy stosować przepis art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw. W konsekwencji powyższych rozważań Sąd Okręgowy przyjął, że składki za okres od lipca 1998 r. do grudnia 1998 r. uległy przedawnieniu najpóźniej z dniem 15 stycznia 2009 r. Najstarsza składka stała się wymagalna 15 sierpnia 1998 r., stąd termin jej przedawnienia upłynął 15 sierpnia 2008 r., a najpóźniejsza składka z grudnia 1998 r., płatna do 15 stycznia 1999 r. uległa przedawnieniu z dniem 15 stycznia 2009 r. Uznając za zasadny zarzut przedawnienia zaległości składkowych Sąd Okręgowy pominął rozważania w zakresie pozostałych zarzutów zawartych w odwołaniu, w szczególności odnośnie nieprawidłowości przy naliczeniu odsetek, jako nie mające znaczenia w sprawie.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości apelacją organ rentowy zarzucając naruszenie art. 24 ust. 5c ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, że ogłoszenie upadłości,

które nastąpiło przed wejściem w życie przepisu i istnieje w tym momencie nie przerywa biegu terminu przedawnienia. Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania. W uzasadnieniu skarżący powołał się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, w którym zaprezentowane zostało stanowisko, że w przypadku przedłużenia terminu przedawnienia, wydłużony termin ma zastosowanie do składek poprzednio objętych krótszym terminem, jeżeli w momencie wejścia w życie przepisów zwiększających termin składki nie były przedawnione według terminu krótszego. Skarżący podniósł, że na dzień 1 stycznia 2003 r. należności objęte decyzją z dnia 22 lutego 2013 r. nie były przedawnione. W tym dniu istniała wymieniona w art. 24 ust. 5c przyczyna powodująca przerwanie biegu przedawnienia, to jest ogłoszenie upadłości. Skarżący wyraził pogląd, że ważne jest istnienie ogłoszenia upadłości, natomiast nie ma znaczenia, że nastąpiło ono przed wejściem w życie przepisu art. 24 ust. 5c ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zdaniem skarżącego nie można uznać argumentu Sądu Okręgowego, że przyjęcie takiego rozumowania prowadziłoby do działania prawa wstecz. Analogicznie przyjęcie dopuszczalności rozwiązania przedłużenia terminu przedawnienia także powoduje faktycznie działania prawa wstecz, bowiem w momencie powstania zobowiązania dłużnik ma gwarantowany inny termin przedawnienia. Mimo to takie rozwiązanie zostało zaakceptowane. Uzasadnieniem stosowania przepisu art. 24 ust. 5c także w przypadku ogłoszenia upadłości przed wejściem jego w życie, jest także to, że gdyby wykluczyć takie rozwiązanie, to jeżeli postępowanie upadłościowe trwałoby ponad termin przedawnienia to po jego zakończeniu wierzyciel nie mógłby dochodzić długu a w czasie upadłości nie ma on możliwości prowadzenia egzekucji.

Pełnomocnik płatnika wniósł o oddalenie apelacji i o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny stwierdza, że zarzuty apelacji są bezzasadne, a zatem podlega ona oddaleniu.

Wobec niespornego stanu faktycznego spór w sprawie sprowadzał się wyłącznie do zagadnień prawnych, to jest właściwej interpretacji przepisu art. 24 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Przypomnieć należy, że brzmienie art. 24 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1442, z późn. zm.), m.in. poprzez zmianę ust. 4, 5 i 6 oraz dodanie ust. 5a, 5b, 5c i 5d, zostało zmienione na mocy ustawy z dnia 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2002 r. Nr 241, poz. 2074).

Przepis art. 24 ust. 4, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2002 r., stanowił, iż należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat, a w przypadku przerwania biegu przedawnienia, o którym mowa w ust. 5, po upływie 10 lat licząc od dnia, w którym stały się wymagalne. Przy czym w myśl ust. 5 bieg przedawnienia przerywało odroczenie terminu opłacenia należności z tytułu składek, rozłożenie spłaty tych należności na raty i każda inna czynność zmierzająca do ściągnięcia tych należności, jeżeli o czynności tej został zawiadomiony dłużnik.

Od dnia 1 stycznia 2003 r., to jest od dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej z dnia 18 grudnia 2002 r., przepis art. 24 ust. 4 stanowił, iż należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 10 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne. Dodany ust. 5c otrzymał następujące brzmienie „Bieg terminu przedawnienia przerywa ogłoszenie upadłości. Po przerwaniu biegu terminu przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o ukończeniu postępowania upadłościowego lub jego umorzeniu”.

W związku z brakiem przepisów przejściowych w ustawie z dnia 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych powstał problem czy wydłużony z 5 do 10 lat termin przedawnienia składek na ubezpieczenie społeczne dotyczy także składek wymagalnych przed dniem 1 stycznia 2003 r. Kwestia ta została już jednak rozstrzygnięta w orzecznictwie sądowym. Stanowisko Sądu Najwyższego jest jednolite, że do składek na ubezpieczenia społeczne należnych i nieprzedawnionych przed dniem 31 grudnia 2002 r. zastosowanie ma przepis art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu ustalonym ustawą zmieniającą z dnia 18 grudnia 2002 r. Zastosowanie mają bowiem w drodze analogii przepisy wprowadzające podstawowe akty prawa prywatnego i to z nich należy wywodzić podstawowe zasady kolizyjne. Wywiedziona z tych przepisów

podstawowa zasada prawa międzyczasowego prywatnego jest taka, że jeżeli według nowej ustawy termin ustawowy jest dłuższy niż na podstawie dawnej ustawy, do terminu ustawowego, który rozpoczął bieg przed wejściem w życie nowej ustawy, ale przed wejściem w życie nowej ustawy jeszcze nie upłynął, należy stosować przepisy nowej ustawy o długości terminu, oczywiście przy uwzględnieniu biegu takiego terminu na podstawie dawnej ustawy. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2009 r. sygn. III UK 81/08, opubl. LEX nr 707907; uchwała Sądu Najwyższego z 2 lipca 2008 r. sygn. II UZP 5/08, opubl. OSNP 2009/1-2/17, LEX nr 396253; postanowienie Sądu Najwyższego z 20 października 2008 r. sygn. I UK 146/08, opubl. LEX nr 738490).

W tym miejscu przypomnieć należy, że dotyczące przedawnienia regulacje ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązujące od 1 stycznia 2003 r., poza wydłużeniem terminu przedawnienia składek z 5 do 10 lat, zmieniły także zasady, według których liczony jest bieg terminu przedawnienia. I tak od dnia 1 stycznia 2003 r., z mocy art. 24 ust. 5c, bieg terminu przedawnienia przerywa ogłoszenie upadłości i w takim przypadku bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o ukończeniu postępowania upadłościowego lub jego umorzeniu. Regulacji takiej nie przewidywał art. 24 w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2002 r. Bieg przedawnienia przerywało jedynie wyszczególnione w ust. 5 art. 24 odroczenie terminu opłacenia należności z tytułu składek, rozłożenie spłaty tych należności na raty i każda inna czynność zmierzająca do ściągnięcia tych należności, jeżeli o czynności tej został zawiadomiony dłużnik, a termin przedawnienia wynoszący 10 lat był w takim przypadku liczony od dnia, w którym należności z tytułu składek stały się wymagalne.

Podzielając w całej rozciągłości zaprezentowane wyżej poglądy, w uzupełnieniu należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 kwietnia 2011 r. sygn. I UK 313/10 (opubl. OSNP 2012/9-10/126, LEX nr 885010) zajął stanowisko, że do nieprzedawnionych do dnia 31 grudnia 2002 r. należności z tytułu składek stosuje się nie tylko nowy, wydłużony, termin przedawnienia, ale również wszystkie nowe przepisy dotyczące okoliczności mających wpływ na bieg tego terminu, to jest jego przerwanie, zawieszenie oraz zabezpieczenie, o ile wymienione w nowych przepisach podstawy przerwania lub zawieszenia biegu przedawnienia powstały po tej dacie. Przedstawione zapatrywanie Sąd Apelacyjny w Łodzi także podziela. Podobny pogląd zajęły sądy administracyjne, które zajmowały się analogicznym jak w przedmiotowej sprawie problemem przedawnienia składek (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 marca 2014 r. sygn. II FSK 815/12, opubl. LEX nr 1447076; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 1 marca 2013 r. sygn. III SA/Łd 1108/12, opubl. LEX nr 1303717; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 14 lutego 2012 r. sygn. III SA/Lu 16/12, opubl. LEX nr 1116558; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. sygn. II GSK 20/09, opubl. LEX nr 552754). Konsekwencją przyjęcia wskazanego stanowiska jest stwierdzenie, że skutki zdarzeń mających wpływ na bieg terminu przedawnienia (przerwanie, zawieszenie) należy oceniać według przepisów obowiązujących w chwili ich zaistnienia.

Odnosząc powyższe do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że nie ma racji organ rentowy, iż ogłoszona upadłość płatnika winna spowodować liczenie biegu terminu przedawnienia według zasad określonych w art. 24 ust. 5c w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2003 r., skoro opisane w tym przepisie zdarzenie (ogłoszenie upadłości) nastąpiło przed tą datą, a wobec tego jego skutki należy oceniać według stanu prawnego obowiązującego na dzień 21 lutego 2000 r.

Jak ustalono termin wymagalności najstarszej składki za lipiec 1998 r. przypadał na 15 sierpnia 1998 r., a ostatniej za grudzień 1998 r. przypadał na 15 stycznia 1999 r. Wierzytelność wynikająca z siedmiu tytułów wykonawczych wystawionych przeciwko płatnikowi ZUS zgłosił w postępowaniu upadłościowym w dniu 31 maja 2000 r., co niewątpliwie stanowi czynność zmierzającą do ściągnięcia zaległości, a w dniu 3 października 2000 r. W. i S. S. złożyli oświadczenie o braku uwag do listy wierzytelności. W niekwestionowanych okolicznościach faktycznych sprawy oznacza to, że przerwa w biegu przedawnienia nastąpiła w dniu 31 maja 2000 r., natomiast składki za okres od lipca do grudnia 1998 r. według zasad określonych w art. 24 ust. 4 w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2002 r. uległy przedawnieniu najpóźniejsza z dniem 15 stycznia 2009 r.

Wobec powyższego, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt. 2 w związku z § 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (t. j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

PRZEWODNICZĄCA: SĘDZIOWIE: